

Ročník 1966

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 28

Vydána dne 27. září 1966

Cena

O B S A H :

71. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou o úpravě otázek týkajících se dvojího státního občanství
72. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o civilním řízení
-

71

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 16. června 1966

**o Úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou
o úpravě otázek týkajících se dvojího státního občanství**

Dne 17. května 1965 byla ve Varšavě podepsána Úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou o úpravě otázek týkajících se dvojího státního občanství.

dění a prezident republiky jí ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 20. dubna 1966.

Podle svého článku 14 odstavce 1. vstoupila Úmluva v platnost dnem 20. května 1966.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Národní shromáždění

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

dr. Gregor v. r.

ÚMLUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Polskou lidovou republikou o úpravě otázek týkajících se dvojího státního občanství

President Československé socialistické republiky a Státní rada Polské lidové republiky, majíce na zřeteli, že se vyskytuje určitý počet osob, které obě Smluvní strany podle svého zákonodárství považují za své občany,

a vedeni přáním odstranit dvojí státní občanství těchto osob na základě jejich dobrovolného rozhodnutí a zabránit vzniku dvojího státního občanství,

rozhodli se uzavřít tuto Úmluvu a jmenovali za tím účelem svými zmocněnci:

president Československé socialistické republiky

Oskara J e l e ň a,

mimořádného a zmocněného velvyslance Československé socialistické republiky v Polské lidové republice;

Státní rada Polské lidové republiky

Mariana N a s z k o w s k é h o,
státního podtajemníka v ministerstvu zahraničních věcí Polské lidové republiky,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Článek 1

Osoby, které v den, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, mají současně státní občanství obou Smluvních stran, mohou si zvolit státní občanství té Smluvní strany, které si přejí zachovat.

Článek 2

1. Osoby uvedené v článku 1, které žijí na území jedné ze Smluvních stran a zvolí si státní občanství druhé Smluvní strany, podají o tom písemné prohlášení diplomatické misi nebo příslušnému konzulárnímu úřadu druhé Smluvní strany.

2. Osoby uvedené v článku 1, které žijí na území třetího státu, podají písemné prohlášení o volbě státního občanství diplomatické misi nebo příslušnému konzulárnímu úřadu té Smluvní strany, jejíž státní občanství si volí.

3. Pro podání prohlášení o volbě státního občanství, které se podává ve dvou vyhotoveních, se stanoví lhůta jednoho roku ode dne, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost.

Článek 3

1. Prohlášení o volbě státního občanství jsou oprávněny podat jen zletilé osoby.

2. Za zletilé podle této Úmluvy se považují osoby, které dovršily 18. rok věku, nebo osoby mladší, které uzavřely manželství.

Článek 4

1. Nezletilé děti, které v den, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, mají současně státní občanství obou Smluvních stran, budou mít výlučně státní občanství rodičů, jestliže rodiče mají nebo podle této Úmluvy budou mít totéž státní občanství.

2. Má-li nebo zvolí-li si jeden z rodičů státní občanství jedné Smluvní strany a druhý má nebo si zvolí státní občanství druhé Smluvní strany, určuje se státní občanství jejich nezletilých dětí, které mají dvojí státní občanství, dohodou rodičů. Dohodu rodičů je nutno vyjádřit v prohlášení podaném podle ustanovení článku 2.

3. Nedojde-li k dohodě rodičů, podrží nezletilé děti výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území mají trvalé bydliště v poslední den lhůty uvedené v článku 2 odstavec 3. Mají-li děti v tento den trvalé bydliště na území třetího státu, podrží výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území se narodily; jestliže se narodily na území třetího státu, podrží výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území měli rodiče trvalé bydliště bezprostředně před odjezdem do třetího státu, a neměli-li rodiče takové bydliště, státní občanství matky.

4. Jestliže jeden z rodičů zemřel nebo pozbyl rodičovských práv, podrží nezletilé děti, které mají dvojí státní občanství, státní občanství druhého rodiče.

5. Jestliže rodiče nezletilých dětí, které mají dvojí státní občanství, neuzavřeli manželství nebo jejich manželství bylo rozvedeno nebo prohlášeno za neplatné nebo rodiče zůstávají v manželském svázku, avšak žijí odděleně, a soud svěřil výkon rodičovských práv zejména výchovu dětí jednomu z rodičů, podrží děti výlučně státní občanství tohoto rodiče, pokud se rodiče nedohodnou jinak. Dohodu rodičů je nutno vyjádřit v prohlášení podaném podle ustanovení článku 2.

6. Nezletilé děti, které mají dvojí státní občanství a jejichž oba rodiče zemřeli nebo jsou neznámého pobytu, jakož i děti, jimž byl ustanoven opatrovník, protože rodiče byli zbaveni rodičovských práv nebo jejich rodičovská práva jsou v klidu, budou mít výlučně státní občanství jedné ze Smluvních stran v souladu s ustanovením odstavce 3.

Článek 5

Zjistí-li Smluvní strana, které bylo prohlášením o volbě státního občanství podáno, že osoba, která učinila prohlášení, nebo nezletilé dítě, jehož se prohlášení týká, není podle právního řádu této Smluvní strany jejím státním občanem, má se za to, že prohlášení nebylo podáno.

Článek 6

Osoby, které ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, nepodají prohlášení o volbě státního občanství, podrží výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území mají trvalé bydliště v poslední den uvedené lhůty. Mají-li v tento den trvalé bydliště na území třetího státu, podrží výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území měly trvalé bydliště bezprostředně před odjezdem za hranice; jestliže tyto osoby neměly takové bydliště, podrží výlučně státní občanství té Smluvní strany, které nabyly později.

Článek 7

Osoby, žijící na území jedné ze Smluvních stran, které si zvolí státní občanství druhé Smluvní strany, budou moci zůstat nadále v dosavadním bydlišti.

Článek 8

Smluvní strany si budou po dobu 18 měsíců ode dne, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, zasílat diplomatickou cestou jednou měsíčně seznamy osob, které ve lhůtě stanovené v článku 2 podaly prohlášení o volbě státního občanství. Spolu se seznamy zašlou jedno vyhotovení prohlášení osob uvedených v seznamu.

Článek 9

1. Rodiče, z nichž jeden je státním občanem jedné a druhý státním občanem druhé Smluvní strany, mohou dítěti, narozenému po dni, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, zvolit státní občanství jedné ze Smluvních stran.

2. Rodiče, kteří dítěti narozenému na území jedné Smluvní strany zvolí státní občanství druhé Smluvní strany, musí do tří měsíců po narození dítěte předložit dvojmo souhlasné prohlášení o volbě státního občanství, a to v Československé socialistické republice národnímu výboru, v jehož matrice je narození dítěte zapsáno, v Polské lidové republice orgánu pro vnitřní záležitosti prezidia okresního, městského nebo obvodního národního výboru. Prohlášení musí předem potvrdit diplomatická mise nebo příslušný konzulární úřad druhé Smluvní strany.

3. Narodí-li se dítě na území třetího státu, musí rodiče předložit do tří měsíců po narození dítěte

dvojmo souhlasné prohlášení o volbě jeho státního občanství diplomatické misi nebo příslušnému konzulárnímu úřadu té Smluvní strany, jejíž státní občanství dítěti zvolí.

4. Nepředloží-li rodiče shodné prohlášení o volbě státního občanství dítěte, bude mít dítě výlučně státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území se narodilo. Dítě narozené na území třetího státu bude mít státní občanství té Smluvní strany, na jejímž území měli jeho rodiče trvalé bydliště bezprostředně před odjezdem za hranice; neměli-li rodiče takové bydliště, bude mít dítě státní občanství matky.

5. Smluvní strany si budou zasílat diplomatickou cestou zprávy o volbě státního občanství dětí, provedené podle ustanovení odstavců 2 a 3. Zprávy spolu s jedním vyhotovením prohlášení rodičů budou zasílány do šesti měsíců ode dne narození dítěte.

Článek 10

Došlo-li na základě této Úmluvy k volbě státního občanství jedné ze Smluvních stran, bude mít dotčená osoba ode dne podání prohlášení výlučně státní občanství, které bylo zvoleno.

Článek 11

Ode dne, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost, budou příslušné orgány obou Smluvních stran činit nabytí státního občanství jedné ze Smluvních stran závislým na tom, že občan předloží doklad druhé Smluvní strany potvrzující, že nejsou překážky ke změně občanství.

Článek 12

Prohlášení o volbě státního občanství a potvrzení o jeho podání nepodléhají poplatkům.

Článek 13

Všechny sporné záležitosti týkající se výkladu a provádění této Úmluvy budou řešeny diplomatickou cestou.

Článek 14

1. Tato Úmluva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost třicátého dne po výměně ratifikačních listin, která bude provedena v Praze.

2. Tato Úmluva zůstane v platnosti pět let. Její platnost se bude prodlužovat vždy o dalších pět let, pokud ji jedna ze Smluvních stran nevyprovádí méně než šest měsíců před uplynutím její platnosti.

Tato Úmluva byla sepsána ve Varšavě dne 17. května 1965, ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a polském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Na důkaz tohoto uvedení zmocněnci tuto Úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Z plné moci

presidenta Československé socialistické republiky

O. Jeleň v. r.

Z plné moci

Státní rady Polské lidové republiky

M. Naszkowski v. r.

72

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 5. srpna 1966

o Úmluvě o civilním řízení

Dne 1. března 1954 byla v Haagu sjednána Úmluva o civilním řízení.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Národní shromáždění a prezident republiky podepsal listinu o přistoupení Československé socialistické republiky k uvedené Úmluvě.

Na základě svého článku 28 vstoupí Úmluva v platnost pro Československou socialistickou republiku dnem 11. srpna 1966.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Dr. Gregor v. r.

ÚMLUVA

o civilním řízení

Signatářské státy této Úmluvy, vedeny přáním zlepšit na základě získaných zkušeností Konvenci ze 17. července 1905, o civilním řízení, rozhodly se uzavřít za tím účelem novou Úmluvu a dohodly se na těchto ustanoveních:

I. Doručování soudních a mimosoudních spisů

Článek 1

Doručení spisů ve věcech civilních nebo obchodních, které jsou určeny osobám nalézajícím se v cizině, se vykonávají ve smluvních státech na žádost konzula státu dožadujícího adresovanou orgánu označenému státem dožádaným. Žádost obsahující označení orgánu, od něhož pochází doručovaný spis, jméno a postavení stran, adresu příjemce, povahu spisu, o nějž jde, musí být sepsána v jazyku dožádaného orgánu. Tento orgán zašle konzulovi listinu prokazující doručení nebo označující skutečnost, která doručení zabránila.

Všechny závady, které by vznikly v souvislosti s konzulovou žádostí, budou řešeny diplomatickou cestou.

Každý smluvní stát může ve sdělení adresovaném ostatním smluvním státům prohlásit, že očekává, že žádost o doručení, které má být vykonáno na jeho území, obsahující údaje podle odst. 1, mu bude zaslána diplomatickou cestou.

Předchozí ustanovení nevylučují, aby se dva smluvní státy dohodly, že přípouštějí přímé doručování mezi svými příslušnými orgány.

Článek 2

Doručení bude vykonáno orgánem příslušným podle zákonů státu dožádaného. Tento orgán se bude moci, kromě případů předvídaných v článku 3, omezit na to, že vykoná doručení odevzdáním spisu příjemci, který spis přijme dobrovolně.

Článek 3

Spis, který má být doručen, bude k žádosti připojen ve dvou vyhotoveních.

Je-li doručovaný spis sepsán buď v jazyku dožádaného orgánu, nebo v jazyku smluveném mezi dvěma zúčastněnými státy, anebo je-li opatřen překladem do jednoho z těchto jazyků, dá dožádaný orgán v případě, že takové přání je v žádosti vyjádřeno, doručit spis ve formě předepsané pro výkon obdobných doručení vnitřním zákonodárstvím anebo formou zvláštní, pokud tato forma neodporuje tomuto zákonodárství. Není-li takové přání vyjádřeno, pokusí se nejprve dožádaný úřad vykonat doručení podle ustanovení článku 2.

Není-li jiné dohody, bude překlad uvedený v předchozím odstavci ověřen diplomatickým nebo

konzulárním zástupcem státu dožadujícího nebo přísežným tlumočnickem státu dožadaného.

Článek 4

Výkon doručení stanovený v článku 1, 2 a 3 bude moci být odepřen jen tehdy, jestliže stát, na jehož území by mělo být doručení vykonáno, jej považuje za schopný ohrozit jeho suverenitu nebo bezpečnost.

Článek 5

Průkaz o doručení se provede buď stvrzenkou datovanou a ověřenou příjemcem, nebo potvrzením úřadu státu dožadaného, zjišťujícím vykonání, formu a datum doručení.

Stvrzenka nebo potvrzení mají být na jednom ze dvou vyhotovení doručovaného spisu anebo mají být k němu připojeny.

Článek 6

Ustanovení předchozích článků nevylučují možnost, aby

1. byly účastníkům nacházejícím se v cizině spisy zasílány přímo poštou,

2. účastníci dali vykonat doručení přímo výkonnými úředníky anebo jinými příslušnými úředníky v zemi určení,

3. každý stát dal doručit spisy určené osobám nacházejícím se v cizině přímo svými diplomatickými nebo konzulárními zástupci.

V každém z těchto případů existuje uvedená možnost jen tehdy, jestliže ji připouští smlouvy mezi zúčastněnými státy, anebo, není-li takových smluv, jestliže tomu stát, na jehož území má být doručení vykonáno, neodporuje. Tento stát by tomu nemohl odporovat, jestliže v případě odst. 1 článku 3 má být spis doručen bez donucení některému příslušníku státu dožadujícího.

Článek 7

Z doručení nemůže vzniknout povinnost náhrady poplatků nebo výloh jakéhokoli druhu.

Avšak, není-li jiné dohody, bude dožadovaný stát oprávněn žádat od státu dožadujícího náhradu výloh vzniklých účastí výkonného úředníka nebo užitím zvláštní formy v případech uvedených v článku 3.

II. Dožádání

Článek 8

V civilních nebo obchodních věcech se může soudní orgán jednoho smluvního státu obrátit v souladu s ustanoveními svého zákonodárství dožádáním na příslušný orgán druhého smluvního státu a požádat jej, aby vykonal ve svém obvodu buď určitý vyšetřující úkon, nebo jiné soudní úkony.

Článek 9

Dožádání budou zasílána konzulem státu dožadujícího tomu orgánu, který bude označen stá-

tem dožadáným. Tento orgán zasle konzulovi listinu potvrzující výkon dožádání anebo označující skutečnost, která výkonu dožádání zabránila.

Všechny závady, které by při tomto postupu vznikly, budou řešeny diplomatickou cestou.

Předchozí ustanovení nevylučují, aby se dva smluvní státy dohodly, že připouštějí přímé zasílání dožádání mezi svými příslušnými orgány.

Článek 10

Není-li jiné dohody, má být dožádání sepsáno buď v jazyku dožadaného orgánu, nebo v jazyku smluveném mezi dvěma zúčastněnými státy, anebo má být opatřeno překladem do některého z těchto jazyků ověřených diplomatickým nebo konzulárním zástupcem státu dožadujícího anebo přísežným tlumočnickem státu dožadaného.

Článek 11

Soudní orgán, jemuž je dožádání určeno, je povinen mu vyhovět, užívaje těchže donucovacích prostředků jako pro vyřízení dožádání od orgánu státu dožadaného anebo žádosti učiněné za tím účelem některou zúčastněnou stranou. Těchto donucovacích prostředků nemusí být nezbytně použito, jestliže jde o osobní dostavení se k soudu ve věci jednajících stran.

Dožadující orgán bude, jestliže o to žádá, zpraven o datu a místě, kde dožadovaný úkon bude proveden, aby zúčastněná strana mohla být při něm přítomna.

Provedení dožádání může být odepřeno jen jestliže:

1. není na jisto postavena pravost listiny,
2. provedení dožádání ve státě dožadáném nezáleží do soudní pravomoci,
3. stát, na jehož území by mělo být dožádání provedeno, je považuje za schopné ohrozit jeho suverenitu nebo jeho bezpečnost.

Článek 12

V případě, že dožadovaný orgán není příslušný, bude dožádání postoupeno z úřední povinnosti orgánu téhož státu příslušnému podle předpisu stanovených zákonodárstvím tohoto státu.

Článek 13

Ve všech případech, kdy dožádání nebylo vyřízeno orgánem dožadáným, uvědomí o tom tento orgán ihned orgán dožadující, označí v případě článku 11 důvody, pro něž bylo provedení dožádání odepřeno, a v případě článku 12 označí orgán, kterému bylo dožádání postoupeno.

Článek 14

Soudní orgán, který přistupuje k vyřízení dožádání, bude používat zákonů vlastní země, pokud se týče forem vyřízení.

Přesto však bude vyhověno žádosti orgánu dožadujícího, aby bylo postupováno podle zvláštní formy, pokud se tato forma nepřičí zákonodárství státu dožádaného.

Článek 15

Ustanovení předchozích článků nevylučují možnost, aby každý stát dal vykonat dožádání přímo svými diplomatickými nebo konzulárními zástupci, jestliže to připouští smlouvy uzavřené mezi zúčastněnými státy, anebo jestliže stát, na jehož území má být dožádání vykonáno, tomu neodporuje.

Článek 16

Z výkonu dožádání nemůže vzniknout povinnost náhrady poplatků nebo výloh jakéhokoliv druhu.

Přesto však bude, není-li opačné dohody, dožádaný stát oprávněn požadovat na státě dožadujícím úhradu výdajů placených svědkům nebo znalcům, jakož i úhradu výloh vzniklých účastí výkoného úředníka, jichž bylo třeba, protože svědci se nedostavili dobrovolně, anebo náhradu výloh vyplývajících z případného použití článku 14 odst. 2.

III. Jistota za náklady sporu

Článek 17

Příslušníkům některého ze smluvních států majících bydliště v jednom z těchto států, kteří budou vystupovat jako žalobci nebo intervenienti před soudy jiného z těchto států, nemůže být uložena žalobní jistota ani depozitum jakkoliv označené buď proto, že jsou cizinci, anebo že nemají bydliště nebo sídlo v tuzemsku.

Téhož pravidla se použije o platbě, která by mohla být žádána na žalobcích nebo intervenientech k zajištění soudních nákladů.

Úmluvy, jimiž si smluvní státy vyměnily pro své příslušníky, bez ohledu na jejich bydliště, osvobození od žalobní jistoty anebo od placení soudních nákladů, platí nadále.

Článek 18

Odsouzení k zaplacení nákladů a procesních výloh vynesena v některém ze smluvních států proti žalobci nebo intervenientu osvobozenému od jistoty, depozita nebo placení buď podle článku 17 odst. 1 a 2, anebo podle zákona státu, kde žaloba byla podána, se stanou na žádost podanou diplomatickou cestou bezplatně vykonatelnými příslušným orgánem v každém z ostatních smluvních států.

Téhož pravidla se použije pro soudní rozhodnutí, jimiž byla určena výše nákladů řízení později.

Předcházející ustanovení nevylučují, aby se dva smluvní státy dohodly, že žádost o prohlášení rozhodnutí za vykonatelné může být učiněna přímo zúčastněnou stranou.

Článek 19

Rozhodnutí o nákladech a procesních výlohách budou prohlášena za vykonatelná bez slyšení stran,

avšak s výhradou pozdější stížnosti odsouzené strany podle zákonodárství státu, kde má dojít k exekuci.

Orgán příslušný rozhodnout o žádosti týkající se prohlášení rozhodnutí za vykonatelné se omezí na zjištění, zda

1. podle zákona země, kde odsouzení bylo vyhlášeno, splňuje vyhotovení rozhodnutí podmínky potřebné pro jeho pravost,

2. podle téhož zákona nabylo rozhodnutí právní moci,

3. výrok rozhodnutí je sepsán buď v jazyku dožádaného orgánu, nebo v jazyku smluveném mezi oběma zúčastněnými státy, anebo zda je opatřen překladem pořízeným v některém z těchto jazyků, ověřeným, není-li jiné úmluvy, diplomatickým nebo konzulárním zástupcem dožadujícího státu anebo přisezným tlumočnickem státu dožádaného.

Aby se vyhovělo podmínkám stanoveným v odst. 2 článků 1 a 2, postačí buď prohlášení příslušného orgánu dožadujícího státu o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci, anebo předložení řádně ověřených listin způsobilých prokázat, že rozhodnutí nabylo právní moci. Není-li jiné dohody, bude příslušnost shora zmíněného orgánu potvrzena nejvyšším výkonným úředníkem soudní správy dožadujícího státu. Právě zmíněná prohlášení a potvrzení musí být sepsána nebo předložena podle pravidla obsaženého v odst. 2 čísla 3.

Orgán příslušný k rozhodování o žádosti o prohlášení rozhodnutí za vykonatelné odhadne, jestliže o to strana současně požádá, výši nákladů osvědčení, překladů a ověřených, o nichž je zmínka v odst. 2 čísla 3. Tyto náklady budou pokládány za náklady a výlohy procesní.

IV. Bezplatná právní pomoc

Článek 20

Příslušníkům každého smluvního státu bude v civilních a obchodních věcech ve všech ostatních smluvních státech poskytnuta bezplatná právní pomoc jako vlastním příslušníkům těchto států ve shodě se zákonodárstvím státu, kde se o bezplatnou právní pomoc žádá.

Ve státech, kde existuje právní pomoc ve správních věcech, použijí se ustanovení shora uvedeného odstavce stejně na věci předložené soudům příslušným v těchto věcech.

Článek 21

Vysvědčení nebo prohlášení o chudobě musí pokaždé vydat nebo přijmout orgány místa obvyklého pobytu cizince, anebo, není-li takového místa, orgány místa jeho nynějšího pobytu. V případě, že tyto orgány nenáleží k některému smluvnímu státu a nepřijímají nebo nevydávají vysvědčení nebo prohlášení takové povahy, postačí vysvědčení nebo prohlášení vydaná nebo přijatá diplomatic-

kým nebo konzulárním zástupcem země, jejímž je cizinec příslušníkem.

Jestliže žadatel nebydlí v zemi, kde je žádost podána, bude vysvědčení nebo prohlášení o chudobě bezplatně ověřeno diplomatickým nebo konzulárním zástupcem země, kde má být listina předložena.

Článek 22

Orgán, který je příslušný vydávat vysvědčení anebo přijímat prohlášení o chudobě, může si vyžádat od orgánů druhých smluvních stran informace o majetkových poměrech žadatele.

Orgán pověřený rozhodováním o žádosti o povolení bezplatné právní pomoci má v mezích své působnosti právo zkoumat vysvědčení, prohlášení a informace jemu předložené a za účelem jejich vyjasnění dát si předložit doplňující informace.

Článek 23

Jestliže se osoba, která je v nouzi, nachází v jiné zemi, nežli v té, v níž má být o bezplatnou právní pomoc žádáno, může být její žádost o získání právní pomoci, doložená potvrzeními a prohlášeními o chudobě popřípadě i jinými doklady potřebnými k projednání žádosti, zaslána konzulem její země orgánu příslušnému k rozhodnutí o shora zmíněné žádosti anebo orgánu označenému státem, v němž má být žádost projednána.

Ustanovení obsažená v článku 9 odst. 2, 3 a 4 ve výše uvedených člancích 10 a 12 týkajících se dožadání se použijí k postoupení žádosti o získání bezplatné právní pomoci a příloh.

Článek 24

Jestliže právní pomoc byla poskytnuta příslušníku některého ze smluvních států, nebude stát žadající hradit státu dožadovanému bez ohledu na jejich formu náklady za doručení, které se vztahují k těmto řízení a které mají být vykonány v některém jiném z těchto států.

Stejně tomu bude u dožadání s výjimkou výloh placených znalcům.

V. Bezplatné vydávání výtahů z matrik

Článek 25

Příslušníci některého ze smluvních států, kteří jsou v nouzi, budou si moci dát za stejných podmínek jako vlastní státní občané vydat zdarma výtahy z matrik. Listiny nutné k jejich sňatku budou ověřeny diplomatickými nebo konzulárními zástupci smluvních států bez poplatku.

VI. Vazba pro dluhy

Článek 26

Vazba pro dluhy buď jako exekuční prostředek anebo jako opatření pouze zajišťující nebude moci být použita v civilní nebo obchodní věci vůči cizin-

cům, kteří jsou příslušníky některého ze smluvních států, v případech, v nichž by nebyla použitelná vůči příslušníkům dotyčné země. Skutečnost, které se může dovolávat příslušník bydlící v zemi, aby dosáhl zrušení vazby pro dluhy, má mít též účinek ve prospěch příslušníka některého ze smluvních států, a to i tehdy, jestliže tato skutečnost nastala v cizině.

VII. Závěrečná ustanovení

Článek 27

Tato Úmluva je otevřena k podpisu státům zastoupeným na VII. zasedání Konference mezinárodního práva soukromého.

Úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou uloženy u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí.

O každém uložení ratifikačních listin bude sepsán protokol, jehož jedna ověřená kopie bude zaslána diplomatickou cestou každému ze signatářských států.

Článek 28

Tato Úmluva vstoupí v platnost šedesátý den počínaje od uložení čtvrté ratifikační listiny stanoveného článkem 27 odst. 2.

Pro každý signatářský stát ratifikující později nabude Úmluva účinnosti šedesátý den počínaje od data uložení jeho ratifikační listiny.

Článek 29

Tato Úmluva nahradí ve vztazích mezi státy, které ji ratifikovaly, Úmluvu o civilním řízení podepsanou v Haagu dne 17. července 1905.

Článek 30

Tato Úmluva se vztahuje bez dalšího na mateřské země smluvních států.

Jestliže některý smluvní stát si přeje uvést ji v platnost ve všech ostatních územích nebo v takových jiných územích, jejichž mezinárodní vztahy zajišťuje, oznámí svůj úmysl v tomto směru listinou, která bude uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí. Toto ministerstvo zašle diplomatickou cestou ověřenou kopii každému smluvnímu státu.

Úmluva nabude platnosti ve vztazích mezi státy, které nevznesou v 6 měsících od tohoto sdělení námitky, a mezi územím nebo územími, jejichž mezinárodní vztahy jsou zajištěny dotyčným státem a pro něž nebo pro něž oznámení bylo učiněno.

Článek 31

Každý stát nezastoupený na VII. zasedání Konference může přistoupit k této Úmluvě, pokud tomu stát nebo více států, které Úmluvu ratifikovaly, nebudou odporovat ve lhůtě šesti měsíců od data oznámení o tomto přistoupení provedeného

nizozemskou vládou. Přistoupení se uskuteční způsobem stanoveným v článku 27 odst. 2.

Rozumí se, že přistoupení nemůže nastat dříve, než vstoupí v účinnost tato Úmluva podle článku 28 odst. 1.

Článek 32

Každý smluvní stát, který podepisuje nebo ratifikuje tuto Úmluvu nebo k ní přistupuje, může si vyhradit omezení použití článku 17 na příslušníky smluvních států mající obvykle sídlo na jeho území.

Stát, který použije možnosti předvídané v předchozím odstavci, bude moci požadovat, aby ostatní smluvní státy použily článek 17 jen ve prospěch těch jeho příslušníků, kteří mají obvykle sídlo na území smluvního státu, před jehož soudy vystupují jako žalobci nebo intervenienti.

Článek 33

Tato Úmluva bude v účinnosti pět let počínaje od data označeného v článku 28 odst. 1.

Tato lhůta se počítá od tohoto data i pokud jde o státy, které Úmluvu budou ratifikovat nebo k ní přistoupí později.

Úmluva bude obnovena mlčky vždy na dalších pět let, pokud nebude vypovězena. Vypovězení bude muset být oznámeno nejméně šest měsíců před vypršením lhůty ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí, které o tom uvědomí všechny ostatní smluvní státy.

Vypovězení se může omezit na území nebo jen na některá z území označených v oznámení učiněném podle článku 30 odst. 2.

Vypovězení bude mít účinek jen v poměru ke státu, který je oznámí. Úmluva zůstane v účinnosti pro ostatní smluvní státy.

Na důkaz toho podepsaní, řádně zmocnění svými příslušnými vládami, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Haagu dne 1. března 1954 v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivech vlády Nizozemí a jehož jeden ověřený stejnopis bude zaslán diplomatickou cestou každému ze států zastoupených na VII. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.